

Obsolescència Política

written by Sebastià Sardiné | 14 de setembre de 2018

Macron i el mateix Puigdemont, volgudament o no, han enterrat els vells conceptes d'esquerra i dreta, presentant-se a la gestió pública amb llistes transversals entorn d'un objectiu, guanyar una contesa electoral per aplicar un programari que porti a la ciutadania a assolir un objectiu concret. Aquí, l'assaig va començar post STC-2010. En segregant-nos punts bàsics de l'Estatut, l'*Estado* va excloure Catalunya del sistema constitucional espanyol. La societat civil va reaccionar. Es va sentir prou forta per a traure's la crosta de súbdit, per mudar la pell a ciutadà lliure, apoderat per exercir llur pròpia sobirania individual i col·lectiva, preludi de la nova política a esdevenir. Vàrem anar guanyant conteses electorals i polsos a l'Estat: el 9N, 27S, 1, 3, 20 i 27 d'octubre, i 21.12.2017. La llei electoral espanyola va bé als actuals partits catalans que juguen a repartir-se escons, carteres i llocs de treball ben remunerats. Emperò, la ciutadania ha canviat de paradigma, està preparada per fer el salt a altra forma de fer política. Volem democràcia directa i participativa, llistes obertes, càrrecs temporals, revocables. Al no tenir llei electoral pròpia, cal zigzaguejar, fer primàries per després confeccionar llistes transversals (pro dret a decidir + sobiranistes + independentistes), a manca de llei pròpia, en format llei electoral espanyola. Així ho demanen, per Barcelona, promotors independents o polítics entorn d'antigues sigles.

Si hem criticat que, no totes les estructures del "Estado" varen patir metamorfosi democràtica al desenvolupar la CE-1978, hem de convenir també que la classe política catalana tampoc ha evolucionat com la societat civil organitzada. La gestió del procés, ha estat políticament errònia, greu, així es reconeix. S'han esmerçat gairebé tots els esforços de l'ANC-Òmnium-CDR que, tot i això, mantenen estructura i

voluntat de ser i decidir. Els polítics han pagat alts preus, també la ciutadania *pro* dret a decidir. Apallissada. Decebuda. Assetjada per la inversió dels nacional-colonialistes-unionistes, finançats per qui? Per gent propera? Pels bancs catalans externalitzats i l'IBEX35? Potser sí. Algú paga als groc-fòbics; algú finança els silencis oficials a fets tan objectius com els assenyalats en els documentals sobre les clavegueres de l'Estat i sobre els fets del 20-0/2017.

En ple segle XXI, globalitzat, en què regnen les tecnologies de la 4a i 5aG, la robòtica, els drons, les impressores 3D i la interlocució directa per les xarxes socials, els partits, en la forma amb la qual encara volen sobreviure, ja no tenen cap sentit. Conceptualment han mort. La ciutadania, d'ençà de l'1-0 i del 21.12/15 necessita que, elegantment, els vells polítics es decantin i deixin pas a nova gent, amb estructures cíviqes a consolidar al voltant d'un objectiu concret, escollint, per gestionar la cosa pública municipal o nacional, a polítics temporals, propers, en llistes obertes. Barcelona, cap i casal, és clau. Principi de precaució. No volem delegar més en intermediaris professionalitzats que fan de la política ofici, no donant satisfacció als mandats atorgats, ni responen a controls de qualitat, ni d'eficàcia, ni d'eficiència.

Pedro Sánchez, contra barons, presenta la moció de censura en solitari i la guanya (amb indirecte suport d'Alemanya?) amb total sorpresa d'Europa, orfe de socialisme, fent-se algun pas positiu, esperançador per alguns, per altres no. L'unionisme l'engolirà. A Mèxic, amb l'etiqueta d'esquerres, guanya per primera vegada López Obrador, però no té societat civil organitzada. A Catalunya la societat civil està preparada, a la resta d'Espanya encara no. No podem decebre si volem guanyar.

Eleccions municipals. Barcelona té doble repte, la de ser una capital descentralitzada d'un nou Estat, gestat i no nat, i la de ser una gran ciutat del món, amb reptes engrescadors, però també amb problemes a resoldre, amb un gran capital humà a

potenciar. Seria un error que qui voluntàriament es presenti a les primàries, ho faci entorn d'ideologies obsoletes de partits, quan l'equip transversal a triar ha de perseguir l'èxit del doble objectiu indicat. Igual ha de succeir a la resta de les capitals de província i als municipis.

Celebrem l'apropament de presos polítics (afegeixo ara: i pel primer encontre Sánchez-Torra), però seguim decebuts pel no sobreseïment de les causes, sense cap base jurídica incriminadora. Tots els polítics actuals amb experiència han de prestar, si volen, un gran servei a la Catalunya exterior, pròximament, al Parlament Europeu, al qual hauríem d'anar amb llista i circumscripció única. Objectiu: Europa. Puigdemont, Junqueras, Romeva i tota la resta, poden liderar la redefinició de l'Europa post Brexit i post girs perillosos de líders euroescèptics d'ultradreta, fent-ho, apostant per la revitalització dels valors republicans en una Europa de les Nacions i Euroregions, sense dèficits democràtics, amb harmonització social, fiscal i econòmica, apostant per energies netes, no carbonades, economia social, circular i sostenible, valors aquests que sumaran gent transversal de tots els colors polítics de l'arc de Sant Martí. Catalunya com a gran locomotora en creativitat i economia, ha d'oferir a Europa i al món, com a aportació original, necessària, un compromís viable: el seu "Institut Internacional de Pau i Treva" (articles 59-60-61 de la proposta de Constitució de [Constituïm](#)) amb el qual, emprant nous mètodes no violents per a la resolució de conflictes i estralls (migracions incloses), ofereixi a tothom una moderna i útil "Estructura de Pau".

Els partits polítics han entrat en obsolescència no programada. No hi ha dretes ni esquerres, sí valors republicans a recuperar i defensar, amb objectius específics a conquerir i molta gent disposada a participar per a canviar la forma de gestionar el bé comú, la cosa pública, amb mètodes més socials, democràtics i participatius.

Confïem-hi.